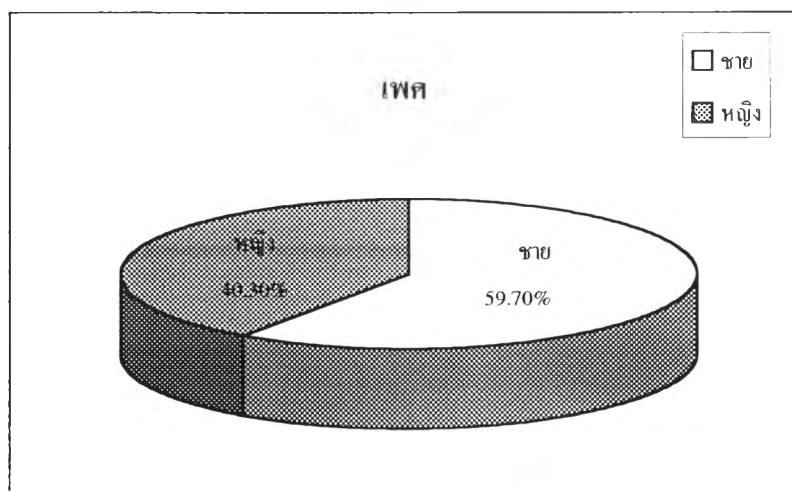

บทที่ 5

ผลการวิจัย

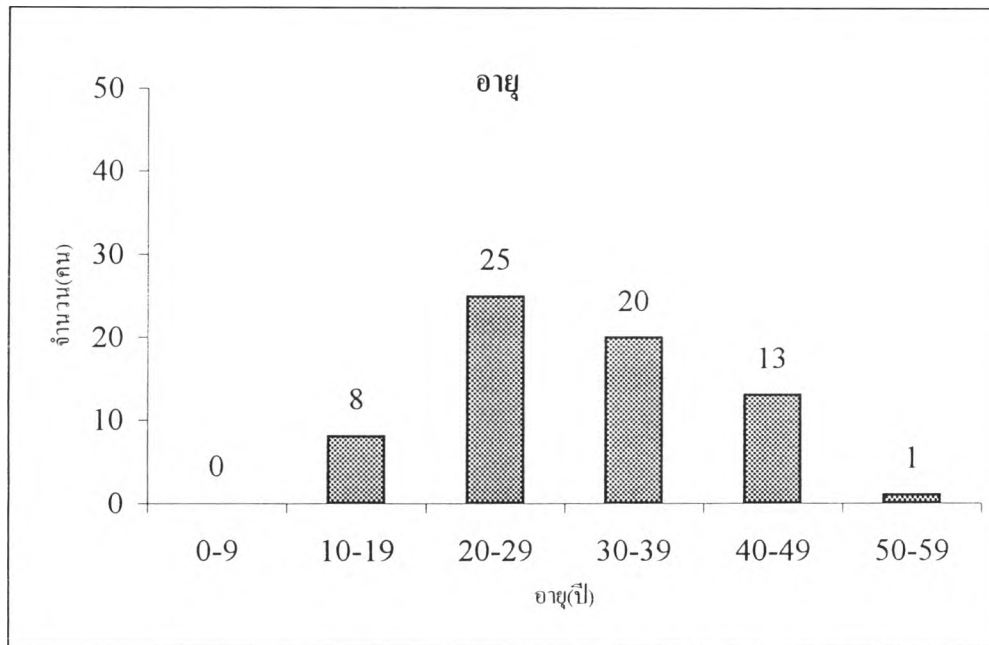
ผู้ป่วยโรคเคลื่อนที่เข้าร่วมโครงการทั้งหมดเป็นจำนวน 67 ราย เป็นผู้ป่วยที่มาเข้ารับการรักษาในแผนกผู้ป่วยนอกโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม 2540 ถึงเดือนกันยายน 2541 โดยในช่วงแรกมีผู้ป่วยจำนวน 6 รายไม่มาตรวจตามนัดโดยไม่ทราบสาเหตุ จึงได้ตัดออกจากการศึกษา เหลือมีผู้ป่วยเข้าร่วมการศึกษาจำนวนทั้งหมด 61 ราย

จากผู้ป่วยทั้งหมดจำนวน 67 รายที่เข้าร่วมการศึกษาในครั้งนี้ ประกอบด้วยผู้ป่วยเพศชาย 40 ราย (ร้อยละ 59.7) ผู้ป่วยเพศหญิง 27 ราย (ร้อยละ 40.3) คิดเป็นอัตราส่วน ชาย : หญิง เท่ากับ 1.48:1 (ภาพที่ 9) ผู้ป่วยส่วนใหญ่ (ร้อยละ 97) แข็งแรงดี ไม่มีโรคประจำตัว มีเพียง 2 ราย (ร้อยละ 3) เท่านั้นที่มีโรคประจำตัว โดย 1 รายมีโรคความดันโลหิตสูงและหอบหืด แต่สามารถควบคุมได้ดีโดยรับประทานชื่อ enalapril และขณะนี้อาการหอบหืดสามารถควบคุมได้ดีไม่จำเป็นต้องใช้ยารักษาแล้ว และผู้ป่วยอีก 1 รายมีภาวะไขมันในเลือดสูง แต่ก็สามารถควบคุมได้โดยการควบคุมอาหาร

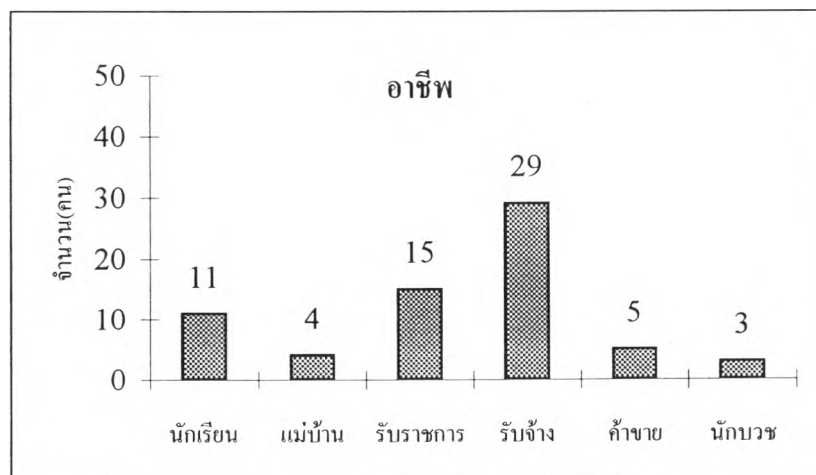
ภาพที่ 9 แผนภูมิวงกลมแสดงเพศของผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการศึกษา

อายุของผู้ป่วยตั้งแต่ 15 ถึง 52 ปี อายุเฉลี่ย 30.52 ± 9.67 ปี โดยพบว่าสามารถพบโรคนี้ได้มากในช่วงอายุ 20 ถึง 29 ปี และจากการศึกษาในครั้งนี้ไม่รวมเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี จึงไม่มีข้อมูลในคนกลุ่มนี้ (ภาพที่ 10)

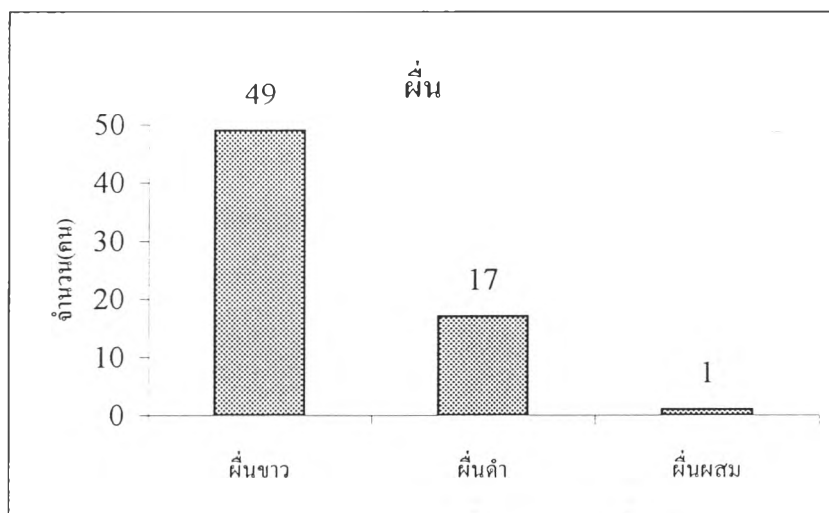
ภาพที่ 10 แผนภูมิแท่งแสดงอายุของผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการศึกษา

จากการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพของผู้ป่วยดังภาพที่ 11 พบว่า ผู้ป่วยส่วนมากมีอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 43.3) รองลงมาคือกลุ่มประชากรที่มีอาชีพรับราชการ (ร้อยละ 22.4) และนักเรียน (ร้อยละ 16.4) ตามลำดับ สำหรับอาชีพค้าขาย และประชากรในกลุ่มแม่บ้าน และนักเรียนนั้น พบน้อย

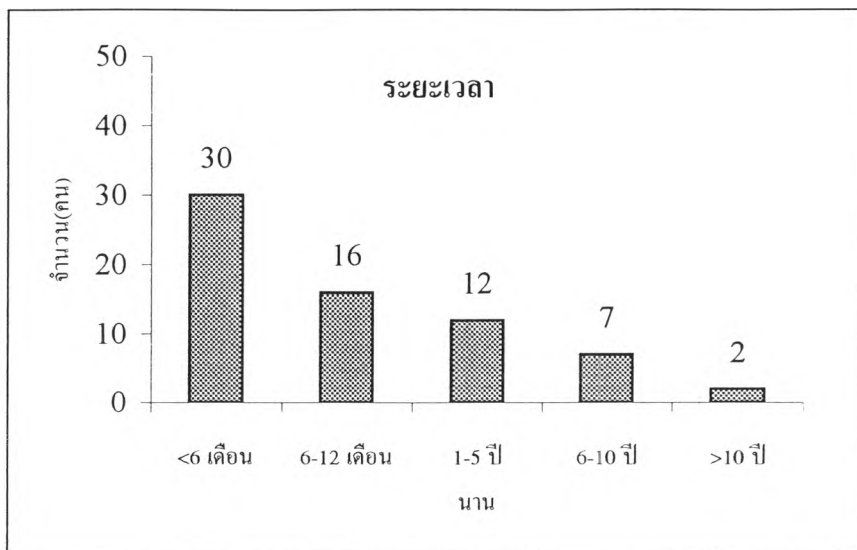
ภาพที่ 11 แผนภูมิแท่งแสดงอาชีพของผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการศึกษา

จากรายงานทั่วไป พบว่ารอยโรคของโรคเกลื้อนสามารถมีสีได้หลายชนิด เช่น สีดำ สีแดง และสีขาว แต่ในการศึกษาครั้งนี้ พบรอยโรคเพียงชนิดดำและขาวเท่านั้น โดยพบผื่นขาว 49 ราย (ร้อยละ 73.1) มีผื่นดำ 17 ราย (ร้อยละ 25.4) และยังสามารถพบผื่นทั้ง 2 ชนิดในคนเดียวกัน 1 ราย (ร้อยละ 1.5) ได้อีกด้วยดังภาพที่ 12

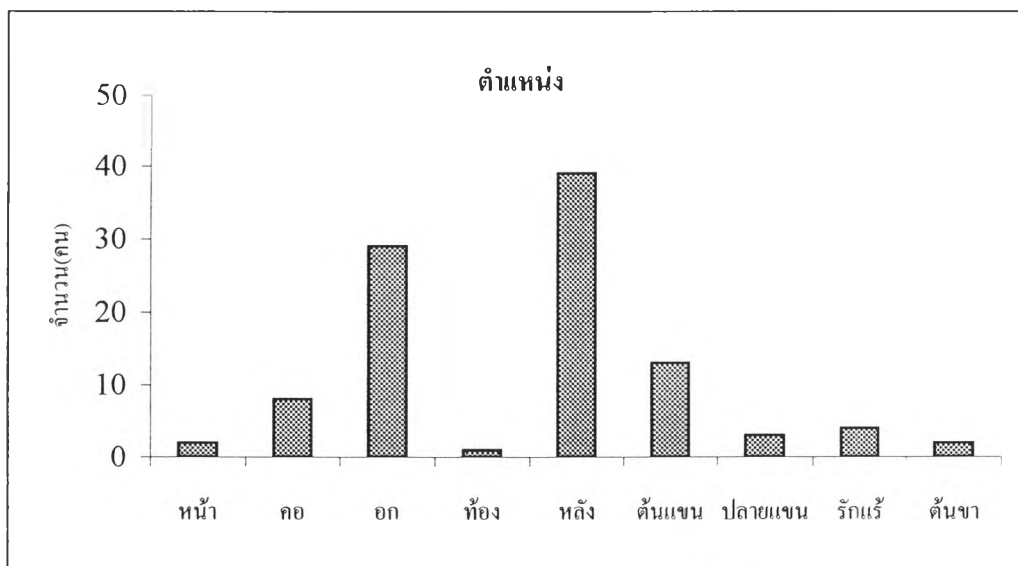
ภาพที่ 12 แผนภูมิแท่งแสดงชนิดของผื่น โรคเกลื้อนในผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการศึกษา

หลังจากสอบถามย้อนไปถึงระยะเวลาของการป่วยเป็นโรคเกลื้อนนับตั้งแต่เริ่มเป็นโรค จนกระทั่งมารับการรักษา พบว่าส่วนใหญ่ให้ประวัติเป็นๆหายๆ และมีระยะเวลาการเป็นนานตั้งแต่ 1 สัปดาห์ จนกระทั่งถึง 20 ปี โดยช่วงเวลาที่พบมากที่สุดคือ น้อยกว่า 6 เดือน ดังภาพที่ 13 และมักให้ประวัติเคยได้รับการรักษาในอดีตมาแล้ว เป็นจำนวน 43 คน (ร้อยละ 70.49) โดยยาที่ใช้มีทั้งยาทา 26 คน (ร้อยละ 60.5) ยารับประทาน 9 คน (ร้อยละ 20.9) และทั้ง 2 ชนิด 8 คน (ร้อยละ 18.6)

ภาพที่ 13 แผนภูมิแท่งแสดงระยะเวลาการป่วยเป็นโรคเกลื้อนของผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการศึกษา

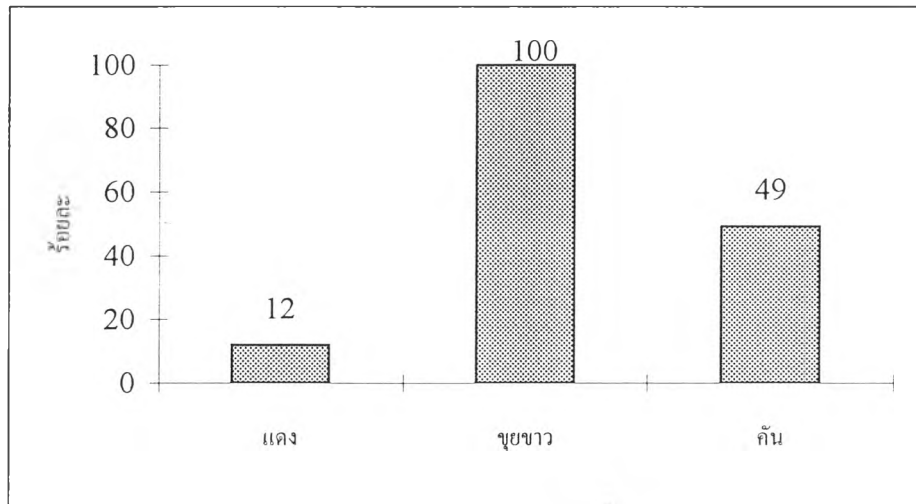
จากการศึกษาพบว่าสามารถพบผื่นได้ทั้งที่บริเวณหลัง หน้าอก แขน ขา หน้า คอ โดยพบมากที่สุดที่บริเวณหลัง หน้าอก และต้นแขน ตามลำดับ สำหรับ หน้า คอ ท้อง ปลายแขน รักแร้ และต้นขา นั้นพบได้น้อย ดังภาพที่ 14

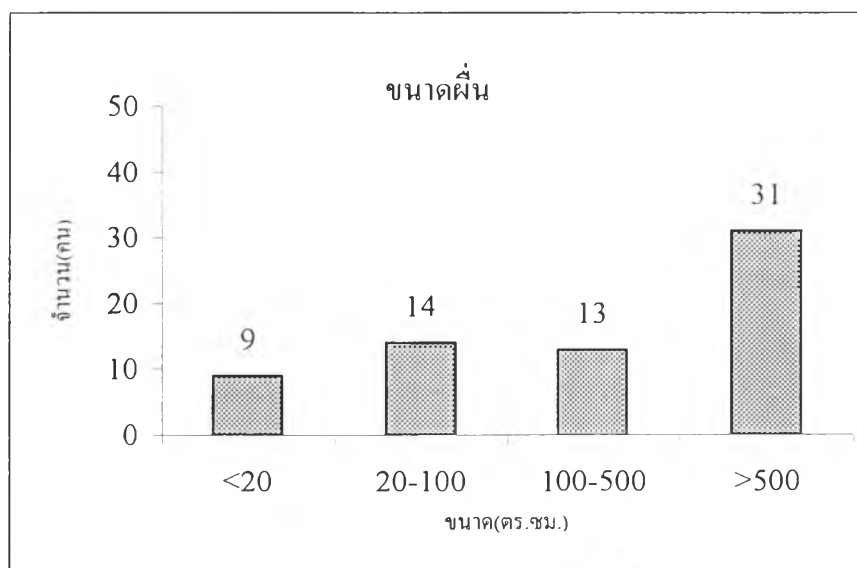
ภาพที่ 14 แผนภูมิแท่งแสดงตำแหน่งของรอยโรคในผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการศึกษา

ลักษณะที่สำคัญของผื่น พบว่าสามารถพบขุยสะเก็ดขาวได้ในผื่นของผู้ป่วยทุกคนที่เข้าร่วมในโครงการศึกษาครั้งนี้ รวมทั้งสามารถพบอาการคันได้ในผู้ป่วยกึ่งหนึ่ง และสำหรับอาการแดงนั้น

พบได้น้อยมาก ดังภาพที่ 15 และจากการตรวจสอบขนาดของรอยโรค พบว่า ผู้ป่วยส่วนมากที่ รอยโรคที่ค่อนข้างกว้าง ดังแสดงในภาพที่ 16

ภาพที่ 15 แผนภูมิแท่งแสดงอาการแสดงในผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการศึกษา

ภาพที่ 16 แผนภูมิแท่งแสดงขนาดของรอยโรคของผู้ป่วยทั้งหมดที่เข้าร่วมการศึกษา

ผลการทดลอง

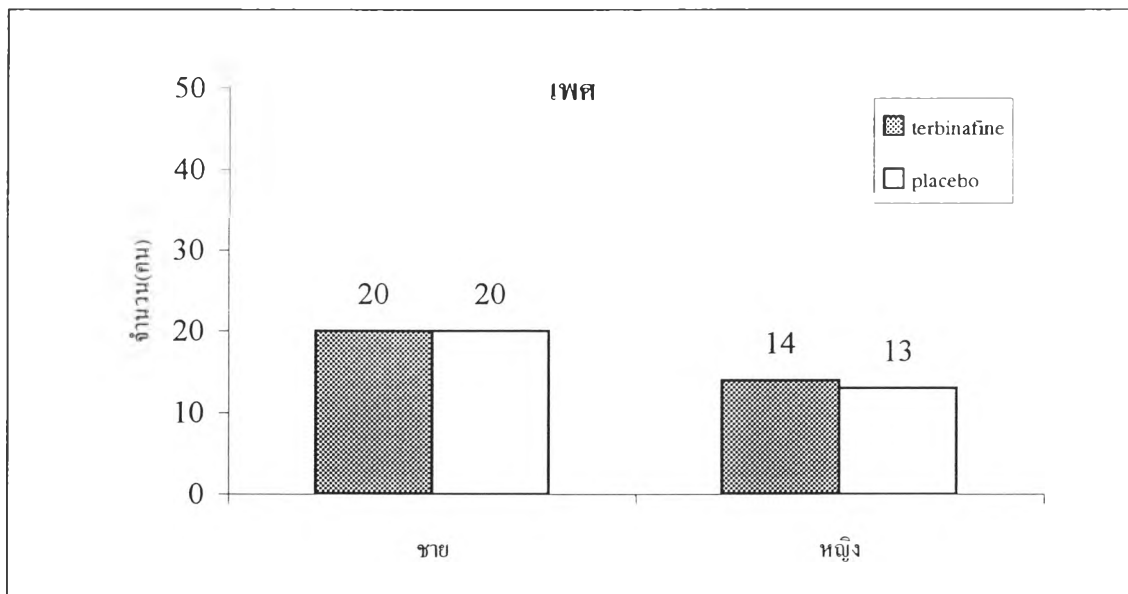
ในการศึกษาครั้งนี้จากการสุ่มตัวอย่างแบบ simple randomization พบว่ามีผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน จำนวน 34 คน และมีผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอกจำนวน 33 คน โดยมีรายละเอียดลักษณะของผู้ป่วยเปรียบเทียบกันในทุก 2 กลุ่ม โดยกำหนดสมมติฐานดังต่อไปนี้

H_0 = ลักษณะของผู้ป่วยในทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

H_1 = ลักษณะของผู้ป่วยในทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกัน

โดยการคำนวณเปรียบเทียบลักษณะต่างๆดังต่อไปนี้

1) เพศ

ภาพที่ 17 แผนภูมิแท่งแสดงการเปรียบเทียบเพศของผู้ป่วย
ในกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และยาหลอก

เนื่องจากข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการนับที่มีจำนวน >40 ราย และมีค่าคาดหวังของแต่ละค่า ≥ 5 จึงสามารถใช้ Chi-Square มาคำนวณหาค่าความแตกต่างทางสถิติได้โดยพบว่า

$$\chi^2(df 1) = 0.022$$

$$\chi^2_{05}(df 1) = 3.84 \therefore p > 0.05$$

แสดงให้เห็นว่า จำนวนเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา 1% เทอร์บินาฟีน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

2) อายุ

	1% เทอร์บินาฟีน	ยาหลอก
จำนวน	34	33
ช่วงอายุ(ปี)	15-49	18-52
ค่าเฉลี่ย	30.35	30.70
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	10.05	9.41

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบอายุในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และยาหลอก

จากการคำนวณโดยใช้ Unpaired t-test ในการทดสอบ พบว่าค่า t ที่คำนวณได้มีค่า -0.145 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับค่า t ที่ระดับ $\alpha = 0.05$, $df = 65$ แล้วจะได้ค่า $p = 0.886$ ซึ่งตกอยู่ในเขตยอมรับสมมติฐาน (H_0) จึงสรุปได้ว่า ช่วงอายุของผู้ป่วยในทั้ง 2 กลุ่มมีค่าไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

3) ค่าดัชนีมวลของร่างกาย (Body mass index, BMI)

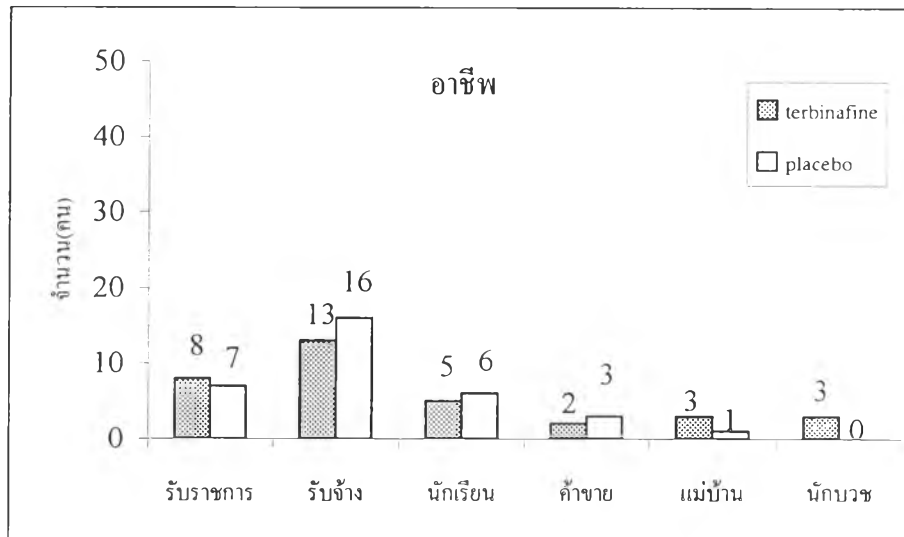
	1% เทอร์บินาฟีน	ยาหลอก
จำนวน	34	33
BMI	14.5-39.8	16.2-29.4
ค่าเฉลี่ย	21.6	21.4
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	4.3	2.9

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบค่าดัชนีมวลของร่างกาย
ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และยาหลอก

จากการคำนวณโดยใช้ Unpaired t-test ในการทดสอบ พบว่าค่า t ที่คำนวณได้ เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับค่า t ที่ระดับ $\alpha = 0.05$, $df = 65$ ได้ค่า $p=0.78$ ซึ่งตกอยู่ในเขตยอมรับ

สมมติฐาน (H_0) จึงสรุปได้ว่าค่าดัชนีมวลของผู้ป่วยในทั้ง 2 กลุ่มมีค่าไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

4) อาชีพ

ภาพที่ 18 แผนภูมิแท่งแสดงการเปรียบเทียบอาชีพ
ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และยาหลอก

เนื่องจากข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการนับที่มีจำนวน > 40 ราย แต่มีการกระจายของข้อมูลค่อนข้างมาก จึงได้มีการจัดกลุ่มของข้อมูลใหม่ดังนี้

กลุ่มที่ 1 รับราชการ

กลุ่มที่ 2 รับจ้างและค้าขาย

กลุ่มที่ 3 นักเรียน แม่บ้าน และนักบวช

โดยการจัดกลุ่มนี้อิงตามลักษณะงานที่คล้ายคลึงกัน และการคำนวณพบว่าค่าคาดหวังของแต่ละค่า ≥ 5 จึงสามารถใช้ Chi-Square มาคำนวณหาค่าความแตกต่างทางสถิติได้โดยพบว่า

$$\lambda^2 (df 2) = 1.47$$

$$\lambda^2_{05} (df 2) = 5.991 \quad \therefore p > 0.05$$

แสดงให้เห็นว่า ลักษณะการกระจายอาชีพในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

5) ช่วงเวลาที่เป็นโรค

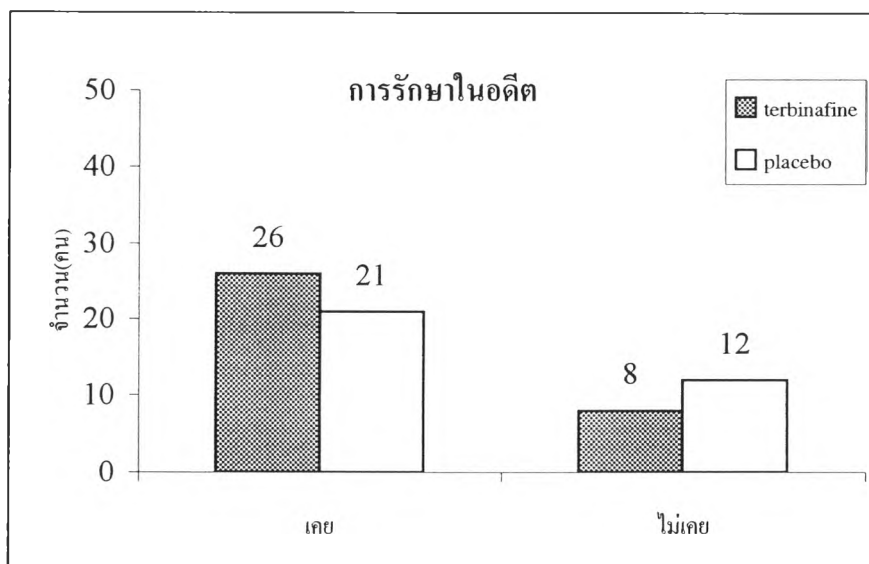
	1% เทอร์บินาฟีน	ยาหลอก
จำนวน	34	33
ระยะเวลา (สัปดาห์)	1-540	1-1040
ค่าเฉลี่ย	151.5	82.15
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	199.56	188.57

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เป็นโรค

ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และยาหลอก

จากการคำนวณ เนื่องจากข้อมูลมีความเบี่ยงเบนสูง จึงคำนวณโดยใช้ Nonparametric statistics ชื่อ Mann-Whitney U test ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบค่ามัธยฐาน พบว่าค่า U ที่คำนวณได้มีค่า 502.00 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับค่า Z ที่ระดับ $\alpha = 0.05$ แล้วจะได้ค่า $p=0.457$ ซึ่งตกอยู่ในเขตยอมรับสมมติฐาน (H_0) จึงสรุปได้ว่า ช่วงเวลาที่เป็นโรคของผู้ป่วยในทั้ง 2 กลุ่มมีค่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

6) ประวัติการรักษาในอดีต

ภาพที่ 19 แผนภูมิแท่งแสดงการเปรียบเทียบประวัติการรักษาในอดีต

ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และยาหลอก

เนื่องจากข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการนับที่มีจำนวน >40 ราย และมีค่าคาดหวังของแต่ละค่า ≥ 5 จึงสามารถใช้ Chi-Square มาคำนวณหาค่าความแตกต่างทางสถิติได้โดยพบว่า

$$\chi^2(df 1) = 1.317$$

$$\chi^2_{0.05}(df 1) = 3.84 \therefore p > 0.05$$

แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพได้รับการรักษาในอดีตในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา 1% เทอร์บินาฟิน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

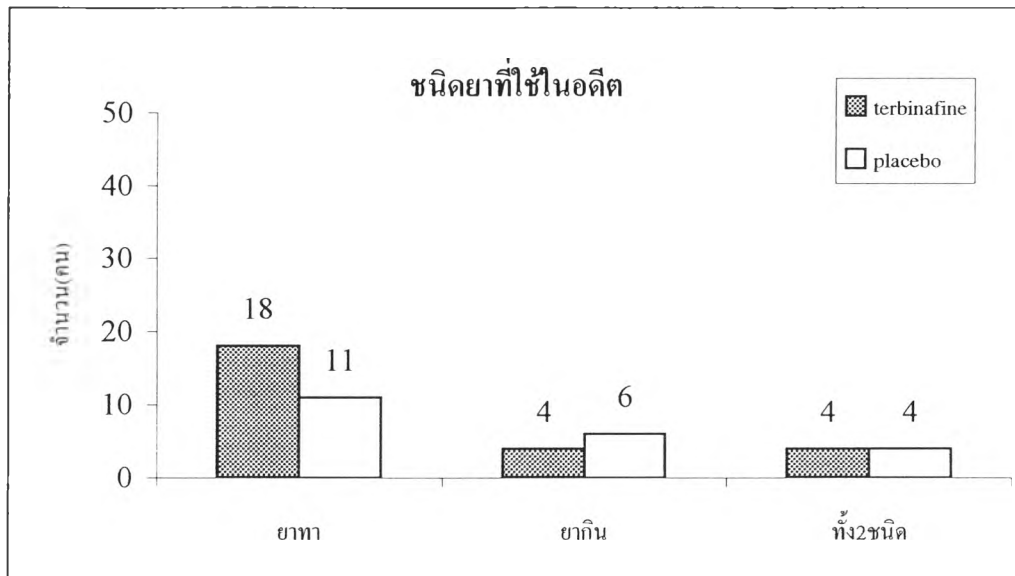
7) ระยะเวลานับจากการรักษาในอดีตจนถึงปัจจุบัน

	1% เทอร์บินาฟิน	ยาหลอก
จำนวน	26	21
ระยะเวลา (สัปดาห์)	2-312	2-208
ค่าเฉลี่ย	45.15	37.86
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	58.82	50.97

ตารางที่ 6 แสดงการเปรียบเทียบระยะเวลานับจากการรักษาในอดีตจนถึงปัจจุบัน
ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1% เทอร์บินาฟิน และยาหลอก

จากการคำนวณ เนื่องจากข้อมูลมีความเบี่ยงเบนสูง จึงคำนวณโดยใช้ Nonparametric statistics ชื่อ Mann-Whitney U test ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบค่ามัธยฐาน พบว่าค่า U ที่คำนวณได้มีค่า 238.50 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับค่า Z ที่ระดับ $\alpha = 0.05$ แล้วจะได้ค่า $p=0.44$ ซึ่งตกอยู่ในเขตยอมรับสมมติฐาน (H_0) จึงสรุปได้ว่าระยะเวลานับจากการรักษาในอดีตจนถึงปัจจุบันของผู้ป่วยในทั้ง 2 กลุ่มมีค่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

8) ชนิดของยาที่เคยใช้รักษาในอดีต

ภาพที่ 20 แผนภูมิแท่งแสดงการเปรียบเทียบชนิดของยาที่เคยใช้รักษาในอดีต
ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และยาหลอก

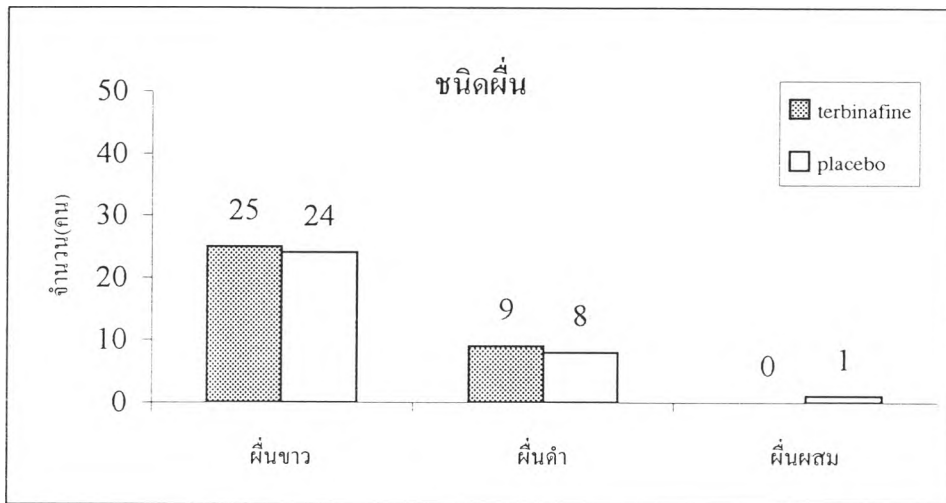
เนื่องจากข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการนับที่มีจำนวนทั้งหมด >40 ราย ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีค่าคาดหวังของแต่ละค่า ≥ 5 สามารถใช้ Chi-Square มาคำนวณหาค่าความแตกต่างทางสถิติได้ โดยพบว่า

$$\lambda^2(df 2) = 1.576$$

$$\lambda^2_{05}(df 2) = 5.99 \therefore p > 0.05$$

แสดงให้เห็นว่า ชนิดของยาที่เคยใช้รักษาในอดีตในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

9) ลักษณะสำคัญของผื่น

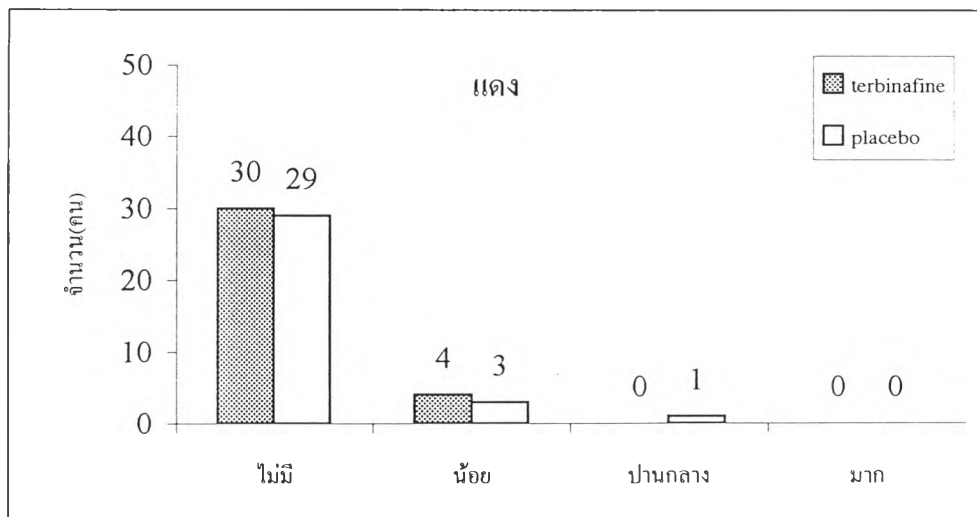
ภาพที่ 21 แผนภูมิแท่งแสดงการเปรียบเทียบชนิดของผื่น

ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน และยาหลอก

เนื่องจากข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการนับที่มีจำนวนทั้งหมด >40 ราย ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีค่าคาดหวังของแต่ละค่า ≥ 5 สามารถใช้ Chi-Square มาคำนวณหาค่าความแตกต่างทางสถิติได้ โดยพบว่า $\lambda^2(df 2) = 1.065$

$$\lambda^2_{.05}(df 2) = 5.99 \therefore p > 0.05$$

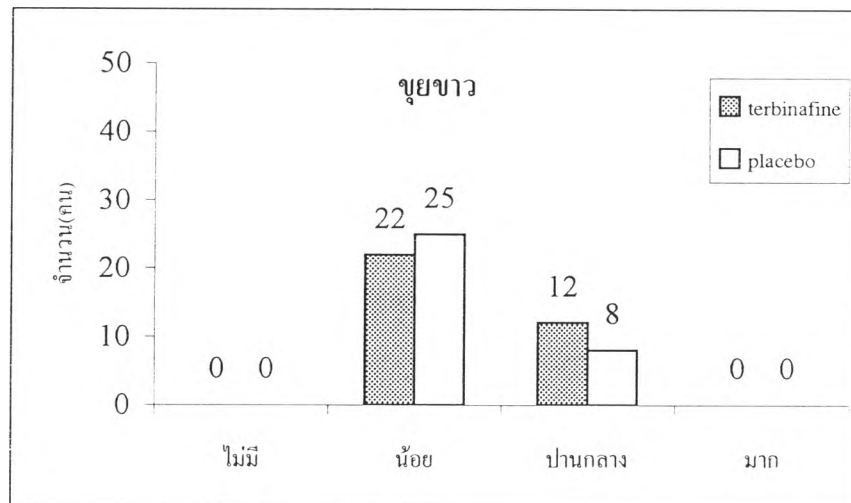
แสดงให้เห็นว่า ชนิดของผื่นในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

ภาพที่ 22 แผนภูมิแท่งแสดงการเปรียบเทียบความแดง

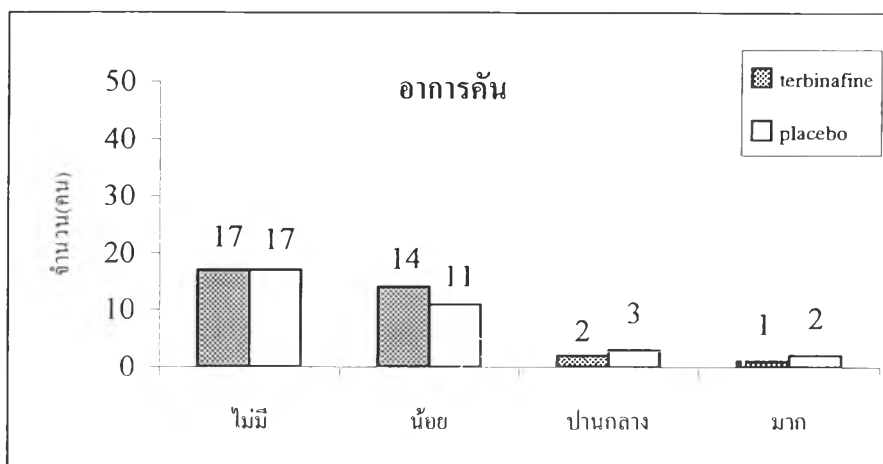
ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน และยาหลอก

เนื่องจากข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการนับที่มีจำนวนทั้งหมด >40 ราย แต่เนื่องจากข้อมูลมีการกระจายย่อยมาก จึงคำนวณโดยใช้ Nonparametric statistics ชื่อ Mann-Whitney U test ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบค่ามัธยฐาน พบว่าค่า U ที่คำนวณได้มีค่า 557.00 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับค่า Z ที่ระดับ $\alpha = 0.05$ แล้วจะได้ค่า $p = 0.93$ ซึ่งตกอยู่ในเขตยอมรับสมมติฐาน (H_0) จึงสรุปได้ว่าความแดงของผื่นในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

ภาพที่ 23 แผนภูมิแท่งแสดงการเปรียบเทียบขุยขาวของผื่น
ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน และยาหลอก

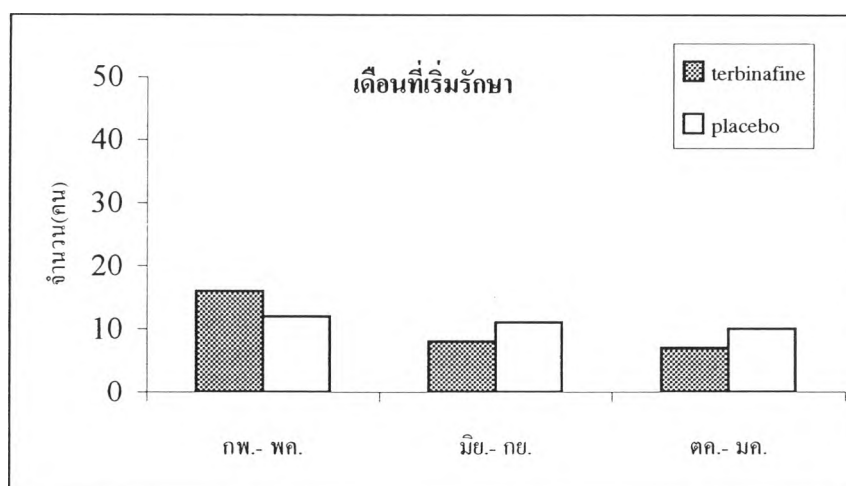
เนื่องจากข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการนับที่มีจำนวนทั้งหมด >40 ราย แต่เนื่องจากข้อมูลมีการกระจายย่อยมาก จึงคำนวณโดยใช้ Nonparametric statistics ชื่อ Mann-Whitney U test ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบค่ามัธยฐาน พบว่าค่า U ที่คำนวณได้มีค่า 499.00 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับค่า Z ที่ระดับ $\alpha = 0.05$ แล้วจะได้ค่า $p = 0.327$ ซึ่งตกอยู่ในเขตยอมรับสมมติฐาน (H_0) จึงสรุปได้ว่าขุยขาวของผื่นในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

ภาพที่ 24 แผนภูมิแท่งแสดงการเปรียบเทียบอาการคันของผิวหนัง
ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และยาหลอก

เนื่องจากข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการนับที่มีจำนวนทั้งหมด >40 ราย แต่เนื่องจากข้อมูลมีการกระจายย่อยมาก จึงคำนวณโดยใช้ Nonparametric statistics ชื่อ Mann-Whitney U test ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบค่ามัธยฐาน พบว่าค่า U ที่คำนวณได้มีค่า 550.50 เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับค่า Z ที่ระดับ $\alpha = 0.05$ แล้วจะได้ค่า $p=0.884$ ซึ่งตกอยู่ในเขตยอมรับสมมติฐาน (H_0) จึงสรุปได้ว่าอาการคันของผิวหนังในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$)

12.) เดือนที่เริ่มเข้าร่วมโครงการรักษาด้วยยา 1%เทอร์บินาฟีนและยาหลอก

ภาพที่ 25 แผนภูมิแท่งแสดงการเปรียบเทียบเดือนที่เริ่มเข้าร่วมโครงการรักษา
ในผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีน และยาหลอก

เนื่องจากข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการนับที่มีจำนวน >40 ราย และมีค่าคาดหวังของแต่ละค่า ≥ 5 จึงสามารถใช้ Chi-Square มาคำนวณหาค่าความแตกต่างทางสถิติได้โดยพบว่า

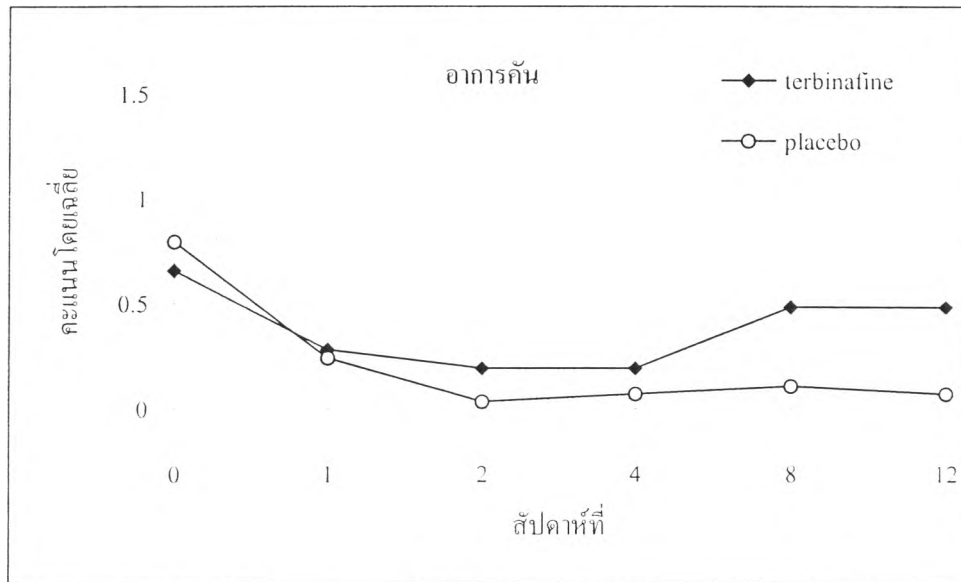
$$\chi^2(df 2) = 1.779$$

$$\chi^2_{0.05}(df 2) = 5.99 \quad \therefore p > 0.05$$

แสดงให้เห็นว่าเดือนที่เริ่มเข้าร่วมโครงการรักษาในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา 1% เทอร์บินาฟีน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

ผลการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของอาการและอาการแสดงภายหลังการใช้ยา

1) อาการคัน

ภาพที่ 26 กราฟแสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของอาการคัน

ในผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน เทียบกับยาหลอก

จากข้อมูลพบว่า เมื่อเริ่มการศึกษาพบผู้ป่วยประมาณครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 54.1) มีอาการคัน โดยประชากรในกลุ่มที่ได้รับยาหลอก พบอาการคันได้มากกว่ากลุ่มที่ได้รับยา 1% เทอร์บินาฟิน เล็กน้อยซึ่งความแตกต่างนี้ไม่มีความสำคัญทางสถิติ และส่วนมากมีอาการคันเพียงเล็กน้อย มีผู้ป่วยเพียง 1 คนในกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟินและ 2 คนในกลุ่มที่ได้รับยาหลอกมีอาการคันค่อนข้างมาก และหลังการให้การรักษาเป็นเวลา 2 สัปดาห์ พบว่าผู้ป่วยมีอาการดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยยาหลอกในช่วง 4 สัปดาห์แรก ซึ่งจากข้อมูลที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราเรียงลำดับและไม่มีกระจายข้อมูลแบบปกติ จึงได้ใช้การเปรียบเทียบแบบ Nonparametric statistics ดังต่อไปนี้

- การเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟินและยาหลอกในแต่ละสัปดาห์ ใช้ Mann-Whitney U Test ดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4	8	12
U	434	365.5	381	301	259.5
Z	-0.579	-1.856	-1.357	-2.308	-3.191
P-value	0.562	0.063	0.175	0.021*	0.001*

ตารางที่ 7 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบอาการคันในแต่ละสัปดาห์

โดยวิธี Mann-Whitney U Test

- การเปรียบเทียบอาการคันที่ดีขึ้นในช่วง 4 สัปดาห์แรกหลังการรักษาในกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน โดยใช้การเปรียบเทียบแบบ Wilcoxon Signed Ranks Test ได้ผลดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4
Z	-2.652	-2.949	-3.095
P-value	0.008*	0.003*	0.002*

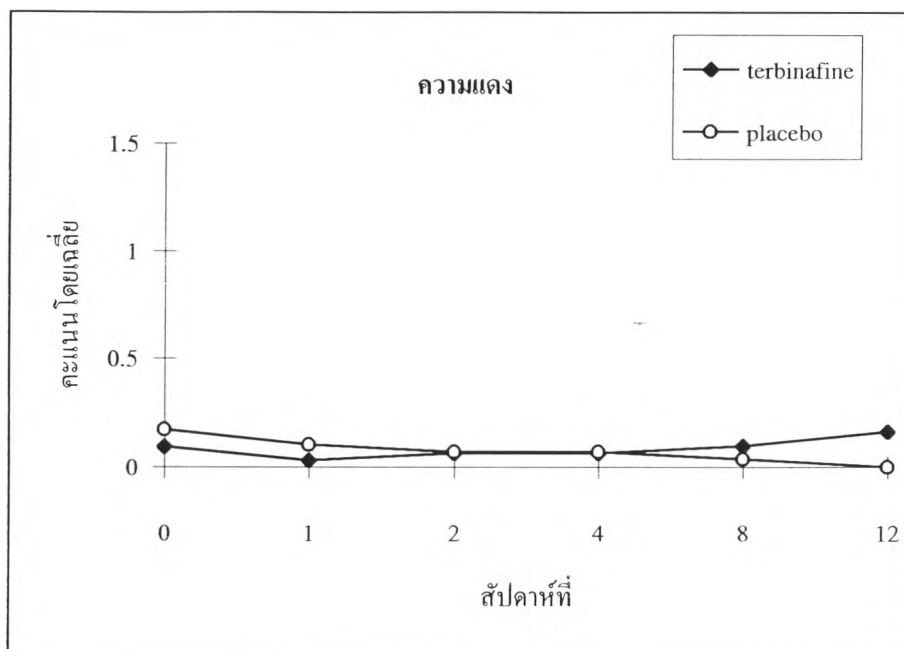
ตารางที่ 8 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบอาการคันในแต่ละสัปดาห์เทียบกับก่อนการรักษาด้วยยา 1%เทอร์บินาฟินโดยวิธี Wilcoxon Signed Ranks Test

- การเปรียบเทียบอาการคันที่ดีขึ้นในช่วง 4 สัปดาห์แรกหลังการรักษาในกลุ่มที่ได้รับยาหลอก โดยใช้การเปรียบเทียบแบบ Wilcoxon Signed Ranks Test ได้ผลดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4
Z	-2.858	-3.660	-3.700
P-value	0.004*	0.000*	0.000*

ตารางที่ 9 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบอาการคันในแต่ละสัปดาห์เทียบกับก่อนการรักษาด้วยยาหลอกโดยวิธี Wilcoxon Signed Ranks Test

2) ความแดง

ภาพที่ 27 กราฟแสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของความแดง
ในผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน เทียบกับยาหลอก

จากข้อมูลพบว่า เมื่อเริ่มศึกษาสามารถพบความแดงได้บ้างเล็กน้อย โดยพบได้ในกลุ่มที่ได้รับยาหลอกมากกว่ากลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน และพบว่าในช่วง 4 สัปดาห์แรกหลังการรักษาผู้ป่วยมีอาการแดงลดลงแต่ไม่มีความแตกต่างทางสถิติเมื่อเทียบกับก่อนรักษา และเมื่อเทียบกันในทุก 2 กลุ่มการรักษา ซึ่งจากข้อมูลที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราเรียงลำดับและไม่มีการกระจายข้อมูลแบบปกติ จึงได้ใช้การเปรียบเทียบแบบ Nonparametric statistics ดังต่อไปนี้

- การเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟินและยาหลอกในแต่ละสัปดาห์ ใช้ Mann-Whitney U Test ดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4	8	12
U	430.5	431	431	393.5	351
Z	-1.128	-0.105	-0.105	-0.888	-2.164
P-value	0.259	0.917	0.917	0.375	0.030*

ตารางที่ 10 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบความแดงในแต่ละสัปดาห์

โดยวิธี Mann-Whitney U Test

- การเปรียบเทียบความแรงที่ดีขึ้นในช่วง 4 สัปดาห์แรกหลังการรักษาในกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน โดยใช้การเปรียบเทียบแบบ Wilcoxon Signed Ranks Test ได้ผลดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4
Z	-1.414	-0.577	-0.577
P-value	0.157	0.564	0.564

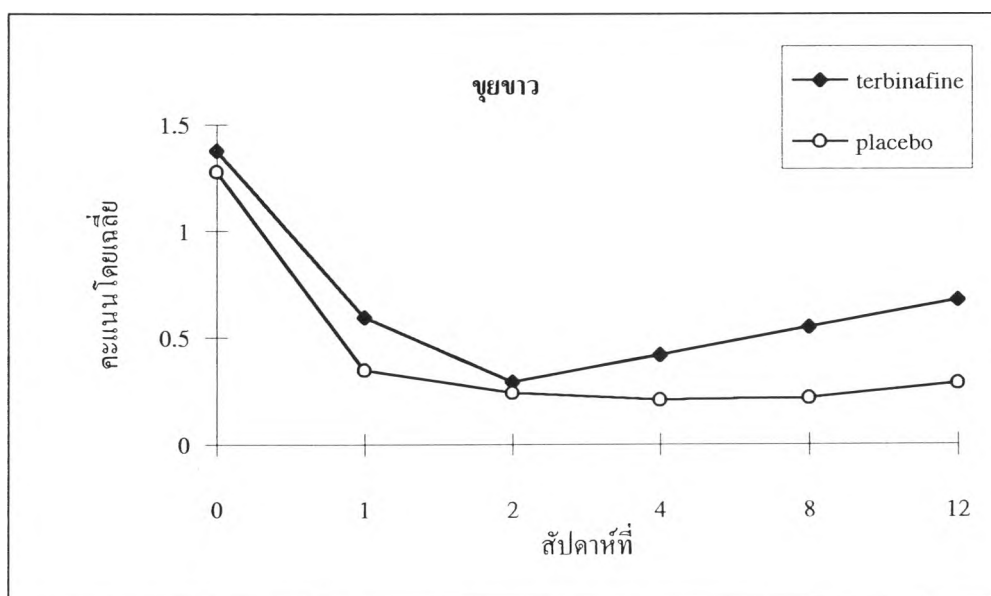
ตารางที่ 11 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบความแรงในแต่ละสัปดาห์เทียบกับก่อนการรักษา ด้วยยา 1%เทอร์บินาฟินโดยวิธี Wilcoxon Signed Ranks Test

- การเปรียบเทียบความแรงที่ดีขึ้นในช่วง 4 สัปดาห์แรกหลังการรักษาในกลุ่มที่ได้รับยาหลอก โดยใช้การเปรียบเทียบแบบ Wilcoxon Signed Ranks Test ได้ผลดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4
Z	-1.000	-1.732	-1.732
P-value	0.317	0.083	0.083

ตารางที่ 12 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบความแรงในแต่ละสัปดาห์เทียบกับก่อนการรักษา ด้วยยาหลอกโดยวิธี Wilcoxon Signed Ranks Test

3) ขุยขาว

ภาพที่ 28 กราฟแสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของขุยขาว ในผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน เทียบกับยาหลอก

จากข้อมูลพบว่า ก่อนการรักษาสามารถพบชุกชวบนฝั่งได้ในผู้ป่วยทุกคน โดยในกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟินจะพบปริมาณชุกชวได้มากกว่ากลุ่มที่ได้รับยาหลอก แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และหลังจากให้ยาในช่วง 4 สัปดาห์แรก พบว่าชุกชวลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่การลดลงนี้ไม่มีความแตกต่างในทั้ง 2 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากข้อมูลมีลักษณะเป็นแบบมาตราเรียงลำดับและไม่มีการกระจายข้อมูลแบบปกติ จึงได้ใช้การเปรียบเทียบแบบ Nonparametric statistics ดังต่อไปนี้

- การเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟินและยาหลอกในแต่ละสัปดาห์ ใช้ Mann-Whitney U Test ดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4	8	12
U	373.5	401	367	313.5	287.5
Z	-1.500	-0.664	-1.298	-1.965	-2.327
P-value	0.134	0.507	0.194	0.049*	0.020*

ตารางที่ 13 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบชุกชวในแต่ละสัปดาห์

โดยวิธี Mann-Whitney U Test

- การเปรียบเทียบชุกชวที่ดีขึ้นในช่วง 4 สัปดาห์แรกหลังการรักษาในกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน โดยใช้การเปรียบเทียบแบบ Wilcoxon Signed Ranks Test ได้ผลดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4
Z	-4.456	-4.786	-4.667
P-value	0.000*	0.000*	0.000*

ตารางที่ 14 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบชุกชวในแต่ละสัปดาห์เทียบกับก่อนการรักษาด้วย

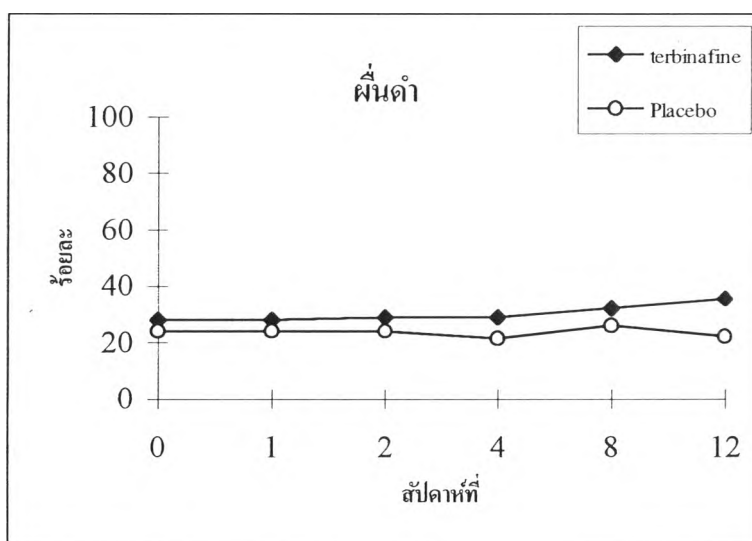
ยา 1%เทอร์บินาฟินโดยวิธี Wilcoxon Signed Ranks Test

- การเปรียบเทียบชุกชวที่ดีขึ้นในช่วง 4 สัปดาห์แรกหลังการรักษาในกลุ่มที่ได้รับยาหลอก โดยใช้การเปรียบเทียบแบบ Wilcoxon Signed Ranks Test ได้ผลดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4
Z	-4.400	-4.534	-4.388
P-value	0.000*	0.000*	0.000*

ตารางที่ 15 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบขบวนการในแต่ละสัปดาห์เทียบกับก่อนการรักษาด้วยยาหลอกโดยวิธี Wilcoxon Signed Ranks Test

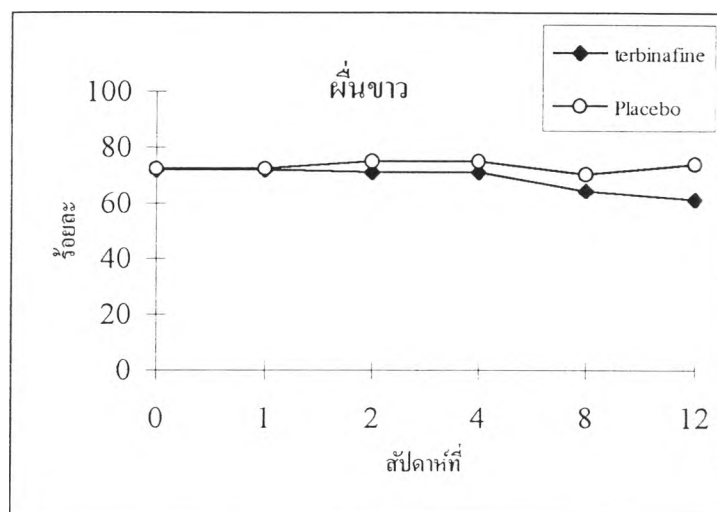
4) ผื่นดำ

ภาพที่ 29 กราฟแสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของผื่นดำในผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน เทียบกับยาหลอก

จากข้อมูลพบว่า มีผู้ป่วย 2 รายในกลุ่มที่ได้รับยาหลอกที่มีการเปลี่ยนแปลงจากผื่นดำเป็นผื่นขาวโดยพบที่สัปดาห์ที่ 2 และ 12 ตามลำดับ แต่ในการศึกษาครั้งนี้ไม่พบการหายอย่างสมบูรณ์ในรอยโรคที่มีลักษณะเป็นผื่นดำ จะพบเพียงแค่อีจางลงเท่านั้น

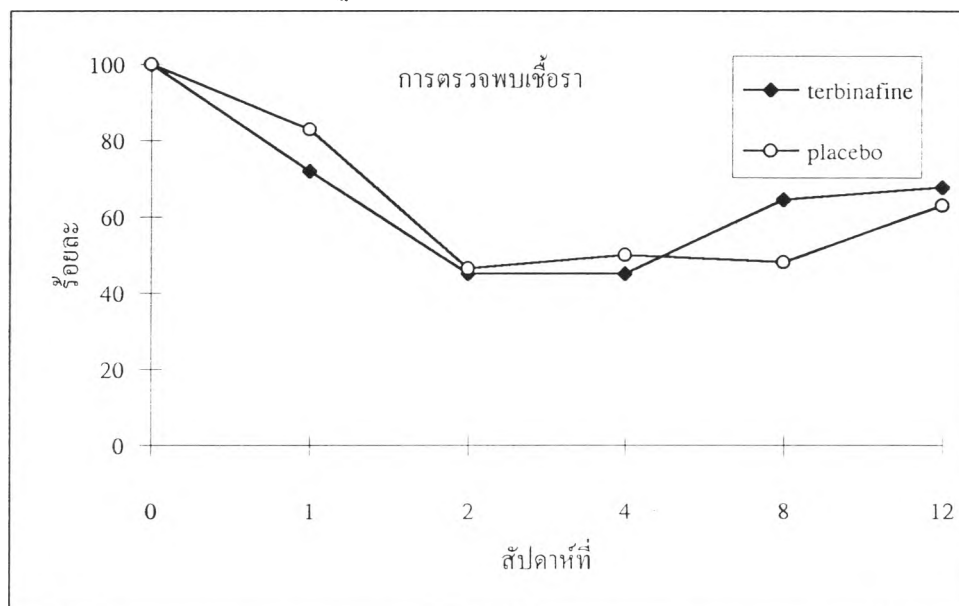
5) ผื่นขาว

ภาพที่ 30 กราฟแสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของผื่นขาว
ในผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน เทียบกับยาหลอก

จากข้อมูลพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงของผื่นขาวจากลงจนกระทั่งหายสมบูรณ์จำนวน 4 ราย เป็นผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟินจำนวน 3 ราย และผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอกจำนวน 1 ราย ซึ่งรอยโรคที่พบว่าหายโดยสมบูรณ์นั้น พบได้ที่สัปดาห์ที่ 12 ทุกราย

6) ผลการตรวจพบเชื้อราทางห้องปฏิบัติการ

ภาพที่ 31 กราฟแสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของ ผลการตรวจพบเชื้อราทาง
ห้องปฏิบัติการในผู้ป่วยที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน เทียบกับยาหลอก

จากข้อมูลพบว่า การตรวจพบเชื้อราทางห้องปฏิบัติการนั้นมีค่าลดลงในช่วง 2 สัปดาห์แรก ภายหลังจากการรักษาทั้งในกลุ่มที่ได้รับยา 1% เทอร์บินาฟีน และยาหลอก ซึ่งค่าที่ลดลงนี้มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับก่อนการรักษาในทั้ง 2 กลุ่ม จากการทดสอบด้วย McNemar Chi-Square Test แต่เมื่อเทียบผลการตรวจพบเชื้อราทางห้องปฏิบัติการในแต่ละสัปดาห์นั้น พบว่าผลการตรวจพบเชื้อราทางห้องปฏิบัติการของยา 1% เทอร์บินาฟีน น้อยกว่าผลของยาหลอกในช่วง 4 สัปดาห์แรก แต่ทั้งนี้พบว่าค่าความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จากการทดสอบด้วย Chi-Square Test ดังต่อไปนี้

- การเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟีนและยาหลอกในแต่ละสัปดาห์ ใช้ Chi-Square Test ดังนี้

สัปดาห์ที่	1	2	4	8	12
λ^2 (1df)	1.019	0.01	0.138	1.576	0.146
P-value	0.313	0.922	0.71	0.209	0.702

ตารางที่ 16 แสดงผลการคำนวณเปรียบเทียบผลการตรวจพบเชื้อราทางห้องปฏิบัติการ
ในแต่ละสัปดาห์

การประเมินผลการรักษาโดยรวม

1. การหายอย่างสมบูรณ์ (Completely cure) ได้แก่ การหายที่ไม่พบรอยโรคเหลืออยู่และตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่พบเชื้อรา (hyphae)
2. การหายโดยพบรอยโรคเหลืออยู่ (Cure) ได้แก่ การที่ยังพบรอยโรคเหลืออยู่บ้างแต่การตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่พบเชื้อรา (hyphae)
3. ไม่หาย (Not cure) ได้แก่ การที่ยังพบรอยโรคเหลืออยู่และการตรวจทางห้องปฏิบัติการพบเชื้อรา (hyphae)

การประเมินผลการรักษาโดยรวมที่ 2 สัปดาห์ได้ผลการรักษาดังนี้

ผล	Lamisil	Placebo
Complete cure	0(0%)	0(0%)
cure	17(54.8%)	15(53.6%)
not cure	14(45.2%)	13(46.4%)

ตารางที่ 17 ผลการรักษาภายหลังการรักษาที่ 2 สัปดาห์

จากตาราง จากการประเมินรอยโรค พบว่าผู้ป่วยยังมีผื่นหลงเหลืออยู่ภายหลังการรักษาที่ 2 สัปดาห์ ซึ่งเปรียบเทียบผลการประเมินโดยรวมจากการใช้ยาทั้ง 2 กลุ่มโดยใช้ Chi-Square Test ได้ผลดังนี้

$$\chi^2 (df 1) = 0.01$$

$$P\text{-value} = 0.922$$

ซึ่งค่า P ที่ได้มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น ผลการรักษาโดยรวมที่ 2 สัปดาห์พบว่า 1%เทอร์บินาฟินได้ผลดีกว่ายาหลอก แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การประเมินผลการรักษาโดยรวมที่ 4 สัปดาห์ได้ผลการรักษาดังนี้

ผล	Lamisil	Placebo
Completely cure	0(0%)	0(0%)
cure	17(54.8%)	14(50%)
not cure	14(45.2%)	14(50%)

ตารางที่ 18 ผลการรักษาภายหลังการรักษาที่ 4 สัปดาห์

จากตาราง จากการประเมินรอยโรค พบว่าผู้ป่วยยังมีผื่นหลงเหลืออยู่ภายหลังการรักษาที่ 4 สัปดาห์ ซึ่งเปรียบเทียบผลการประเมินโดยรวมจากการใช้ยาทั้ง 2 กลุ่มโดยใช้ Chi-Square Test ได้ผลดังนี้

$$\chi^2 (df 1) = 0.138$$

$$P\text{-value} = 0.71$$

ซึ่งค่า P ที่ได้มีค่ามากกว่า 0.05 ดังนั้น ผลการรักษาโดยรวมที่ 4 สัปดาห์พบว่า 1%เทอร์บินาฟินยังคงได้ผลการรักษาดีกว่ายาหลอก แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การประเมินผลการรักษาโดยรวมที่ 12 สัปดาห์ได้ผลการรักษาดังนี้

ผล	Lamisil	Placebo
Completely cure	3(9.7%)	1(3.7%)
cure	7(22.6%)	9(33.3%)
not cure	21(67.7%)	17(63%)

ตารางที่ 19 ผลการรักษาภายหลังการรักษาที่ 8 สัปดาห์

พบว่าหลังการติดตามผู้ป่วยจนครบ 3 เดือน พบมีผู้ป่วยหายอย่างสมบูรณ์จำนวน 3 คน ในกลุ่มที่ได้รับยา 1%เทอร์บินาฟิน และ 1 คนในกลุ่มที่ได้รับ Placebo โดยการทดสอบด้วย Chi-Square Test ดังนี้

$$\chi^2 (df 2) = 0.497$$

$$\chi^2_{0.05} (df 2) = 5.991$$

ซึ่งเมื่อนำไปเทียบ พบว่าได้ค่า $p>0.05$ สรุปว่า การรักษาด้วยยา 1% เทอร์บินาฟีน พบการหายโดยสมบูรณ์มากกว่า ในกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยยาหลอก แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การกลับเป็นซ้ำภายหลังการรักษา

การกลับเป็นซ้ำ	1%terbinafine	placebo
สัปดาห์ที่ 0	0	0
สัปดาห์ที่ 2	3	0
สัปดาห์ที่ 4	1	1
สัปดาห์ที่ 8	5	1
สัปดาห์ที่ 12	1	4
Total	10/21(47.6%)	6/15(40%)

ตารางที่ 20 การกลับเป็นซ้ำของโรคภายหลังการรักษา

จากข้อมูลพบว่า มีการกลับเป็นซ้ำของโรคในทั้ง 2 กลุ่ม โดยพบว่าในกลุ่มที่รักษาด้วยยา 1%เทอร์บินาฟีน นั้นพบมีการกลับเป็นซ้ำของโรคสูงกว่าในกลุ่มที่ได้รับยาหลอกเพียงเล็กน้อย ซึ่งความแตกต่างนี้ทดสอบด้วย Chi-Square Test ดังนี้

$$\lambda^2 (df 1) = 0.227$$

$$\lambda^2_{05}(df 1) = 3.84$$

ซึ่งเมื่อนำไปเทียบ พบว่าได้ค่า $p>0.05$ สรุปว่า การรักษาด้วยยา 1% เทอร์บินาฟีนพบการกลับเป็นซ้ำของโรคมกกว่า ในกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยยาหลอก แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการกลับเป็นซ้ำกับ เพศ อายุ อาชีพ ประวัติการรักษามาก่อน เดือนที่เริ่มให้การรักษา ได้ผลดังต่อไปนี้

1.) เพศ

เพศการกลับเป็นซ้ำ	ไม่มีการกลับเป็นซ้ำ	มีการกลับเป็นซ้ำ
ชาย	11	9
หญิง	9	7

ตารางที่ 21 การกลับเป็นซ้ำของโรคภายหลังการรักษาเทียบระหว่างเพศชายและเพศหญิง

จากข้อมูลพบว่า มีการกลับเป็นซ้ำของโรคในทั้ง 2 กลุ่ม โดยพบว่าในเพศชายนั้นพบมีการกลับเป็นซ้ำของโรคสูงกว่าในเพศหญิงเพียงเล็กน้อย ซึ่งความแตกต่างนี้ทดสอบด้วย Chi-Square Test ดังนี้

$$\lambda^2 (df 1) = 0.006$$

$$\lambda^2_{05}(df 1) = 3.84$$

ซึ่งเมื่อนำไปเทียบ พบว่าได้ค่า $p > 0.05$ สรุปว่า เพศชายนั้นพบการกลับเป็นซ้ำของโรคมากกว่าในเพศหญิง แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.) อายุ

อายุ (ปี)\การกลับเป็นซ้ำ	ไม่มีการกลับเป็นซ้ำ	มีการกลับเป็นซ้ำ
0-30	11	10
31 ปีขึ้นไป	9	6

ตารางที่ 22 การกลับเป็นซ้ำของโรคภายหลังการรักษาเทียบระหว่างอายุที่มากกว่าและน้อยกว่า 30 ปี

จากข้อมูลพบว่า มีการกลับเป็นซ้ำของโรคในทั้ง 2 กลุ่ม โดยพบว่าในกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปีนั้นพบมีการกลับเป็นซ้ำของโรคสูงกว่าในกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 30 ปี ซึ่งความแตกต่างนี้ทดสอบด้วย Chi-Square Test ดังนี้

$$\lambda^2 (df 1) = 0.206$$

$$\lambda^2_{05}(df 1) = 3.84$$

ซึ่งเมื่อนำไปเทียบ พบว่าได้ค่า $p > 0.05$ สรุปว่า ผู้ป่วยที่มีอายุน้อยนั้นพบการกลับเป็นซ้ำของโรคมากกว่าผู้ป่วยในกลุ่มที่มีอายุมาก แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.) อาชีพ

อาชีพการกลับเป็นซ้ำ	ไม่มีการกลับเป็นซ้ำ	มีการกลับเป็นซ้ำ
รับราชการ	7	2
รับจ้างและค้าขาย	7	11
แม่บ้าน นักเรียน นักบวช	6	3

ตารางที่ 23 การกลับเป็นซ้ำของโรคภายหลังการรักษาเทียบในแต่ละกลุ่มอาชีพ

จากข้อมูลพบว่า มีการกลับเป็นซ้ำของโรคในทั้ง 3 กลุ่ม โดยพบว่าในกลุ่มที่มีอาชีพรับจ้างและค้าขายนั้นพบมีการกลับเป็นซ้ำของโรคสูงกว่าในกลุ่มอื่น ซึ่งความแตกต่างนี้ในการกลับเป็นซ้ำนี้ทดสอบด้วย Chi-Square Test ดังนี้

$$\lambda^2 (df 2) = 4.275$$

$$\lambda^2_{05}(df 2) = 5.99$$

ซึ่งเมื่อนำไปเทียบ พบว่าได้ค่า $p > 0.05$ สรุปว่า ผู้ป่วยที่มีอาชีพรับจ้างและค้าขายนั้นพบการกลับเป็นซ้ำของโรคมามากกว่าผู้ป่วยในกลุ่มอื่น แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4.) ประวัติการได้รับการรักษามาในอดีต

การรักษาการกลับเป็นซ้ำ	ไม่มีการกลับเป็นซ้ำ	มีการกลับเป็นซ้ำ
ได้รับ	13	13
ไม่ได้รับ	7	3

ตารางที่ 24 การกลับเป็นซ้ำของโรคภายหลังการรักษาเทียบในผู้ป่วยที่เคยและไม่เคยได้รับการรักษามาในอดีต

จากข้อมูลพบว่า มีการกลับเป็นซ้ำของโรคในทั้ง 2 กลุ่ม โดยพบว่าในกลุ่มที่เคยได้รับการรักษามาในอดีตพบมีการกลับเป็นซ้ำของโรคสูงกว่าในกลุ่มที่ไม่เคยได้รับการรักษามาก่อนซึ่งความแตกต่างนี้ในการกลับเป็นซ้ำนี้ทดสอบด้วย Chi-Square Test ดังนี้

$$\lambda^2 (df 1) = 1.17$$

$$\lambda^2_{05}(df 1) = 3.84$$

ซึ่งเมื่อนำไปเทียบ พบว่าได้ค่า $p > 0.05$ สรุปว่า ผู้ป่วยที่เคยได้รับการรักษามาในอดีตพบการกลับเป็นซ้ำของโรคมกกว่าผู้ป่วยในกลุ่มที่ไม่เคยได้รับการรักษาในอดีต แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5.) ฤดูกาลที่เริ่มให้การรักษา

ฤดูกาลกลับเป็นซ้ำ	ไม่มีการกลับเป็นซ้ำ	มีการกลับเป็นซ้ำ
ร้อน	10	5
ฝน	5	4
หนาว	5	6

ตารางที่ 25 การกลับเป็นซ้ำของโรคภายหลังการรักษาเทียบในแต่ละฤดูกาลที่เริ่มให้การรักษา

จากข้อมูลพบว่า มีการกลับเป็นซ้ำของโรคในทั้ง 3 กลุ่ม ซึ่งความแตกต่างนี้ในการกลับเป็นซ้ำนี้ทดสอบด้วย Chi-Square Test โดยมีการจัดกลุ่มข้อมูลใหม่เพื่อความเหมาะสมในการคำนวณดังนี้

1 ฤดูร้อน

2 ฤดูฝนและฤดูหนาว

จากการคำนวณได้ค่าสถิติดังนี้

$$\lambda^2 (df 1) = 0.972$$

$$\lambda^2_{0.05} (df 1) = 3.84$$

ซึ่งเมื่อนำไปเทียบ พบว่าได้ค่า $p > 0.05$ สรุปว่า ไม่มีความแตกต่างนี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในฤดูกาลที่เริ่มให้การรักษา

ผลข้างเคียงจากการรักษา

สามารถพบอาการคัน หลังจากทายาได้ในผู้ป่วย 2 ราย ในกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วย 1% เทอร์บินาฟีน และ 1 รายในผู้ป่วยที่ได้รับยา Placebo แต่ไม่พบมีอาการแดงหรือผื่นคัน และอาการเหล่านี้พบเพียงเล็กน้อยไม่จำเป็นต้องหยุดยาในผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม